

Отъ дѣ да наченъ, () мой ангелъ,

Да ти не прикажъ съ нѣкоя дѣтина

Вакан мѣки тѣгѣжъ ; иже за тѣкѣ чернѣжъ,

Какъ лянѣжъ, вѣна въ магда магарѣ.

Тѣи за да сполуча, иже да та чѣжъ,

И да станѣ Риторъ из нѣкой чѣжъ выскѣжъ ;

Но мон-тѣ мѣки ще ли бѣждѣтъ грѣки,

Тѣи ми погубѣтъ за добръ чѣжъ.

Пить годѣни станѣ, Отъ когатъ заубанѣ

Лютѣ да ма мѣчи твоѣ-та лнѣвѣ ;

Ето ми Озори, ранѣ ми Отвори,

Безъ цѣлава Отъ тѣкѣ на смѣрть ѣмѣ Роторѣ.

Тѣи само видѣхъ зѣбѣжъ телкозъ жина,

Свѣтъ-тѣ да са чѣли из твоѣ-та красотѣ

Гиздана, иже та дѣвоинѣ прѣкрѣжъ

Като тѣи нема дѣла на свѣта.

Отъ сѣраце въздышамѣ, тѣи като мѣгѣжъ

бѣжъ ! кога шѣ видѣ твоѣ-то лицѣ !

Днѣ та вѣнѣваемѣ, ношѣ та гиздани,

Ты си завладѣла моѣ-то сѣраце.

Тѣи шѣ ти са моля, пилѣ, ты мой сѣраце !

Еѣмо ма Означѣ, както ази чѣжъ,

Чито ма погмылаѣ, и не ма забравѣ